

# **ESTRUCTURA DE LA NARRACIÓ**

Narració estructurada en quatre parts bàsiques:

- 1. PLANTEJAMENT**
- 2. DESENVOLUPMANT**
- 3. CLÍMAX**
- 4. DESENLLAÇ**

## **1. PLANTEJAMENT**

- Qui és el protagonista, on és i què ha de fer.
- El plantejament acaba amb un moment àlgid: sorgeix el PLOT (conflicte central), el nucli, el centre de l'acció.
- El conflicte és l'incident que canvia el curs de l'acció.

*Exemple visual:* Teseu és rei d'Atenes i Hipólita la reina. Hipólita mor i Teseu es casa amb una segona dona, Fedra. Teseu embarca amb el seu exèrcit cap a Creta per anar a la guerra contra el seu oponent, el rei Minos.

## 2. NUS – DESENVOLUPAMENT

- Part més extensa.
- Es desenvolupa el conflicte del protagonista amb d'altres persones.
- El guionista crea obstacles perquè el seu personatge no arribi al seu fi, al seu objectiu final.

*Exemple continuat:* Fedra, mentre Teseu es troba inmers en la guerra, s'enamora d'Hipòlit, fill de Teseu i Hipòlita. Per tant, Fedra representa la madrastra d'Hipòlit, la mare adoptiva. En el seu fillastre Fedra veu el seu marit més jove, i li confessa aquest amor irracional a Hipòlit. (aquí observem el primer conflicte, el nucli central que desencadenarà uns fets determinats). Hipòlit es manté ferm en les seves condicions i naturalesa pura i Fedra, impotent, li confessa la seves intencions a la Dida (la cuidadora del palau de Trezè, on succeeixen els fets).

## 3. CLÍMAX ( 2n plot) . CÀRREGA DRAMÀTICA

- Final de la segona etapa, punt àlgid (2n conflicte central).
- Es produeix un gir en la situació.
- Culminació del desenvolupament.

Fedra es penja i culpa Hipòlit a través d'una carta que deixa en una tauleta a prop del seu cos. Quan Teseu torna victoriós de la guerra, descobreix la carta on Fedra assegura que el seu fill biològic l'ha intentada violar. Teseu carrega en còlera cap al seu fill i el desterra, invocant la destrucció del Déu del mar, Posidó. Hipòlit mor atacat per una onada gegant que envia Posidó com a venjança del seu pare.

#### **4. DESENLLAÇ**

- La història es resol i l'espectador pot conèixer el final.
- Constitueix la solució final (bona o dolenta) al conflicte.
- En el cas positiu, se l'anomena *Happy End* (cinema de Hollywood) o en el cas negatiu, final tràgic (tragèdies gregues).

Teseu s'adona de l'error que ha comès (a través del cor i la Dida, que són molt típics en les tragèdies i actúen com a confessors i transmissors de la veritat) i rescata el fill moribund enmig del mar. Fa que el portin a palau i manté l'última conversa amb el seu fill malferit, on es redimeix i es disculpa de la seva ignorància. Hipòlit mor i Teseu mor desconsolat.

## CONTEXTUALITZACIÓ EXEMPLE VISUAL I ORIGEN DE LES QUATRE PARTS BÀSIQUES EN QUALSEVOL NARRACIÓ AUDIOVISUAL

### Mite exemplificat: Teseu i les nétes del sol: Ariadna i Fedra.

Les quatre parts bàsiques comentades i que han d'aparèixer en tota narració forçosament (tot i que no cal que apareixin en el mateix ordre, recordar classe de guió – per exemple, la narració podria començar amb el pare – Teseu - plorant amb el fill als seus braços recordant moments quan eren feliços, cas de l'estructura de flaixback,...-) es varen originar a Grècia a partir del segle V a.C.

Concretament, en aquella època es creia que la dominació del destí humà es trobava en mans dels dotze Déus del Panteó d'Olímpia, els dotze Déus olímpics liderats per Zeus. Qualsevol acció injusta per part d'un humà no quedava com si no hagués passat res, sinó que era castigada pel Déu menys venerat per aquella persona. De la mateixa manera, una espècie de codi deontològic entre els mateixos Déus feia que no es molestessin a l'hora de crear la malastrugança i aplicar les diferents venjances sobre els humans.

D'aquesta manera, en el rerefons de la història creada per Eurípides, observem com Fedra, que venera i es considera seguidora de la deessa de l'amor Afrodita (Venus), es regeix per les seves virtuts i defectes i actua moguda per unes forces que la obliguen a desenmascarar el seu amor cap al seu fillastre tot i sabent què pot comportar (l'amor que no es pot amagar, les emocions en estat pur); per altra banda, Hipòlit és ferm seguidor de la deessa caçadora, Diana o Àrtemis, que té com a premises la virginitat i la puresa. Per tant, ja observem dos caràcters antitètics, una lluita entre l'emoció i la racionalitat (*mythos* – *logos*), on els dos oposats acabaran creant el primer conflicte (declaració d'amor de Fedra a Hipòlit i rebuig immediat d'aquest) i la consecució irremediable del clímax final (impotència i suïcidi de Fedra davant la negativa del seu fillastre que

comporta vergonya i l'aniquilació del fill per part del pare davant la mentira obligada de la mare). Tota una tragèdia en majúscules.

En la història del principi de la Democràcia, iniciada a Atenes durant el seu segle cinquè, també anomenat segle d'or atenenc, que comportà altres arts com la política (Pericles, Demóstenes,...), la filosofia (Sòcrates, Plató, Aristòtil) o la medicina (Esculapi, Hipòcrates), també destacà la literatura i en concret les tragèdies. Dos dels grans tràgics, Sófocles i Esquil, també foren polítics, però sens dubte el més interessant (i del que se n'han conservat dinou obres senceres, mentre que de Sófocles i Esquil se n'han conservat set de cadascu) i alhora controvertit dels tràgics fou Eurípides. Anomenat *el més tràgic dels tràgics*, una de les seves obres cabdals fou HIPÒLIT (que etimològicament prové dels mots *hipos* – cavall- i *litos* –desbocat-), que és precisament (a grans trets la història que he utilitzat per a il·lustrar i fer una mica més atractiva aquesta part sobre l'estructuració de la narració).

La major part dels arguments universals emprats tant en cinema com en televisió, la major part dels guions i dels conflictes que es desenvolupen responen a alguna estructura creada anteriorment per Grecs o seguida i interpretada pels seus seguidors més afèrrims, els romans. A continuació adjunto una serie de noms de referència obligada per a qualsevol futur guionista o realitzador si vol comptar amb eines de valor incalculable per a la seva creació i, per extensió, per enriquir la seva vida personal i els seus projectes creatius.

**Orientacions per a recollir idees i adquirir nocions sobre els grans clàssics:**

**GRECS - Inventen i escenifiquen en actes la tragdia grega com a metàfora del que els succeeix a la realitat.**

Escriptors cabdals: **Homer (La Ilíada) , Hesíod**

3 tràgics: **Sófocles** , **Èsquil** , **Eurípides**

Comèdia: **Aristòfanes** (**Lisístrata**)

---

## **Romans** – Recullen i reinventen influència grega

**Virgili** --- **La Eneida** (història d'Eneas i Dido)

**Catul** -- **Poemes**

**Séneca** – **Fedra** (reinterpretació del mite de Teseu i Hipòlit)

**Ovidi** -- **Les metamorfosis**